

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΙΟΥΛΙΟΣ – ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2003 • ΤΕΥΧΟΣ 31

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέντε χρόνια «Παρακαταθήκη».....	σελ. 1
Τό ἄβατον τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἡ χειροτονία τῶν γυναικῶν	σελ. 2
Ἡ νεοειδωλολατρία προωθεῖται στὰ σχολεῖα.....	σελ. 4
Ὁδύνη καὶ ἀγωνία	σελ. 7
Οἱ συγκλίνουσες ἀτραποὶ τοῦ «νέου»	σελ. 9
Εἰδήσεις καὶ Σχόλια	σελ. 14

ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ «ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ»

Συμπληρώνονται αἰσίως πέντε χρόνια ἀφ' ὅτου τυπώθηκε τὸ πρῶτο τεῦχος τῆς *Παρακαταθήκης* τὸν Ἰούλιο τοῦ 1998.

Μέσα στὴν πληθώρα τῶν κυκλοφορούντων ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν ἓνα ἀκόμη δὲν σημαίνει τίποτε, θά μπορούσε τότε νά πει κάποιος ἀδασάνιστα.

Τό ἐάν ἡ *Παρακαταθήκη* στό διάστημα τῶν πέντε αὐτῶν ἐτῶν διέψευσε ἢ ὄχι αὐτόν τόν ἰσχυρισμό, θά τό κρίνει ὁ καθένας ἀπό τούς ἀναγνώστες τῆς.

Κάνοντας αὐτή τή στιγμή ἓναν μικρό ἀπολογισμό τῆς πλούσιας σέ γεγονότα πενταετίας πού διέρρευσε, θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τίς πολύτιμες εὐχές τῶν ἐπωνύμων καὶ ἀνωνύμων φίλων τῆς, ἡ «Π» ἀπετέλεσε μία Ὁρθόδοξο φωνή πού μίλησε χωρὶς φόβο καὶ πάθος γιά θέματα πολὺ σημαντικά, ὅπως ἡ Συμφωνία Σένγκεν (1997), ἡ

ἀπάλειψη τοῦ θρησκευματος ἀπό τίς ἀστυνομικές ταυτότητες (2000) καὶ ἡ ἐπίσκεψη τοῦ πάπα στὴν Ἀθήνα (2001).

Ὅχι ἀπλῶς μίλησε ἀλλά καὶ ἔδρασε γιά τή στήριξη καὶ προβολή τῶν Ὁρθοδόξων θέσεων, συμμετέχοντας στίς ἀντίστοιχες σχετικές ἐκδηλώσεις καὶ κινητοποιήσεις τοῦ πιστοῦ λαοῦ μας.

Ἡ «Π» φιλοδοξεῖ νά εἶναι ὄχι ἀπλῶς ἓνα ἀκόμη θρησκευτικό περιοδικό, ἀλλά ἓνα δῆμα πνευματικῆς ἀντιστάσεως ἐναντίον τῆς νέας βαρβαρότητας πού ἐπελαύνει. Φιλοδοξεῖ νά ἐνώνει τὴν φωνή τῆς μέ πολλές ἄλλες συγγενικές φωνές γιά νά ἐκφράζει τὴν Ἑλλάδα πού ἀντιστέκεται, τὴν Ὁρθοδοξία πού ἐπιμένει. Νά βοηθήσει νά ἀποτινάξουμε τόν ραγιαδᾶκο πού μᾶς ἐπιβάλλουν καὶ νά ἐκδηλώσουμε τὸν Μακρυγιάννη καὶ τὸν Πατροκοσμᾶ πού ὄλοι οἱ βαπτισμένοι Ἕλληνες κρῦβουμε μέσα μας.

Αυτό που σήμερα μάς χρειάζεται περισσότερο, είναι πνευματική έγρηγορση, μετάνοια και συνένωση κάτω από τη μητρική σκέπη της Ἐκκλησίας μας, ὄλων ὄσων ἀγαποῦν καί ποιοῦν αὐτόν τόν τόπο.

Ἡ ἀκατάλυτη ἑλληνική φύτρα (Φώτης Κότογλου) ἄρρηκτα συνυφασμένη μέ τήν Πατερική Ὁρθοδοξία, μπορεῖ νά προσφέρει δοκιμασμένο ὄραμα ζωῆς γιά τό ξεπέρασμα τῆς σημερινῆς κρίσεως πού μαστίζει τήν Ἑλλάδα καί τόν κόσμο. Ἔτσι θά δώσει ἀπάντηση στίς σύγχρονες ιδεολογικές καί κοσμοθεωριακές προκλήσεις.

Γνωρίζουμε ὅτι δέν εἴμαστε λίγοι στόν ἀγῶνα αὐτόν. Εἴμαστε πολλοί. Συντονισμένοι στό ἴδιο μήκος κύματος, ἔστω καί ἂν προσωπικά μπορεῖ νά μήν γνωρίζομαστε.

Ὅλοι ἐμεῖς πού ἐργαζόμεθα γιά τήν ἔκδοση τῆς «Π», θέλουμε νά εὐχαριστήσουμε ὄλους ἐσᾶς τοὺς γνωστούς καί τοὺς ἀγνώστους γιά τήν ἀγάπη καί τήν ἐμπιστοσύνη μέ τήν ὁποία ἔχετε περιβάλει τήν προσπάθειά μας.

Μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ καί τή βοήθεια ὄλων σας θά συνεχίσουμε.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΟ ΑΒΑΤΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Γεωργίου
Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους

Πολύς λόγος γίνεται τελευταῖα γιά τήν κατάργησι τοῦ ἀβάτου τοῦ Ἀγίου Ὁρους καί τήν χειροτονία γυναικῶν. Ἐξητήθη καί ἡ ἰδική μου γνώμη, τήν ὁποία καί καθηκόντως διατυπώνω, διότι κατά τόν σοφόν Σολομώντα «καιρός τοῦ σιγαῖν καί καιρός τοῦ λαλεῖν» (Ἐκκλ. 3, 7).

Οἱ φεμινίστριες ζητοῦν τήν κατάργησι τοῦ ἀβάτου τοῦ Ἀγίου Ὁρους, γιατί θεωροῦν ὅτι θίγεται τό ἀτομικό δικαίωμά τους νά μποροῦν νά ἐπισκεφθοῦν καί πιθανῶς νά ἐγκαταδιώσουν καί στό Ἁγιον Ὁρος.

Λησμονοῦν ὅμως ὅτι καί οἱ Μοναχοί ἔχουν τό ἀτομικό δικαίωμα νά μονάζουν σ' ἕναν τόπο πού οἱ ἴδιοι τόν διάλεξαν, οἱ ἴδιοι τόν δημιούργησαν καί οἱ ἴδιοι τόν θέλησαν ἄβατο. Καί ἀκόμη, ὅτι ὅσοι βοήθησαν νά δημιουργηθῆ τό Ἁγιον Ὁρος, Ὁρθόδοξοι Αὐτοκράτορες καί Ἡγεμόνες, Ἑλληνας καί μή Ἑλληνας, καί Οἰκουμενικοί Πατριάρχαι, ἔτσι τό ἤθελαν καί ἔτσι μέ χρυσόβουλα καί σιγίλλια τό κατωχύρωσαν.

Ἀκόμη ὅτι καί ἡ Ἐφορος τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ἡ Κυρία Θεοτόκος, μέ σημεῖα καί θαύματα ἔδειξε τήν θέλησί της τό Ἁγιον Ὁρος νά

παραμείνῃ ἄβατο.

Κάποτε ἐρώτησαν ἕναν Ἀγιορείτη Γέροντα, γιατί οἱ μοναχοί θέλουν τό ἄβατο, καί αὐτός ἔδωσε μία παράδοξη ἀπάντησι: Γιατί ἀγαποῦν τίς γυναῖκες.

Πράγματι οἱ Μοναχοί θέλουν νά ἀγαποῦν ὄλους τοὺς ἀνθρώπους, καί τοὺς ἄνδρες καί τίς γυναῖκες, μέ μία ἀγάπη πού δέν θά εἶναι σαρκική ἢ φίλαυτη. Δηλαδή νά ἀγαποῦν πνευματικά, ὅπως ἀγαποῦσε ὁ Χριστός.

Γιά νά ἀποκτήσουν ὅμως οἱ Μοναχοί αὐτή τήν Χριστομίμητο ἀγάπη, πρέπει νά ἀσκηθοῦν σέ περιβάλλον πού δέν θά ὑπάρχουν οἱ πειρασμοί καί οἱ προκλήσεις τοῦ ἄλλου φύλου.

Οἱ Μοναχοί εἶναι ρεαλισταί. Δέν παραγνωρίζουν τήν ἀδυναμία καί τό εὐόλισθο τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Κατά τόν λόγο τοῦ Κυρίου, «πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρός τό ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἤδη ἐμοίχευσε αὐτήν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ» (Ματθ. ε' 28).

Ὅταν οἱ Μοναχοί μετά ἀπό πολυχρόνιο ἀγῶνα καί ἄσκησι ἀποκτήσουν τήν ἀπάθεια, μποροῦν νά ἀγαποῦν ἀπαθῶς.

Αὐτήν τήν ἀπαθῆ —μή ἐμπαθῆ— ἀγάπη ἔχουν ἀνάγκη σέ κάθε ἐποχή καί σήμερα

άνδρες και γυναίκες.

Οί έχοντες αυτήν την αγάπη Μοναχοί προσεύχονται για τους συνανθρώπους των και μάλιστα τους πάσχοντες, και οί προσευχές των γίνονται δεκτές από τον Θεόν. 'Ο άγιος 'Αντώνιος, όπως ψάλλουμε στο άπολυτικό του, με τίς προσευχές του έστήριζε την οικουμένη.

Οί Μοναχοί αυτοί, και μάλιστα όσοι είναι Πνευματικοί-έξομολόγοι, έξερχόμενοι στον κόσμο έξ ύπακοης στην 'Εκκλησία δέχονται τίς έξομολογήσεις άνδρων και γυναικων και τούς δοηθούν πνευματικά.

"Ολοι γνωρίζουν πόση ανάπαυση εύρισκαν όσοι κατέφευγαν στους μακαριστούς Γέροντες Γαβριήλ Διονυσιάτην, Παΐσιον και άλλους.

"Αν οί φεμινίστριες είχαν πνευματικά και χριστιανικά κριτήρια και δέν ενεφοροϋντο από μία ύλιστική και άθειστική ιδεολογία, όχι μόνο δέν θά ήθελαν την κατάργηση του άδάτου, αλλά και θά παρακαλοϋσαν για την καθέρωσή του, άν δέν ύπηρχε.

Αυτή ή ύλιστική και φίλαυτη στάσις των φεμινιστριων ύποφώσκει και στην άποδοχή εκ μέρους των του άποτροπαίου εγκλήματος των εκτρώσεων, ως άτομικου δικαιώματος της γυναίκας. Και στην περίπτωση αυτή δέν λαμβάνουν ύπ' όψιν των ότι και τό έμβρυο έχει τό άτομικό δικαίωμα νά έλθη στην ζωή, άσχετα άν δέν μπορεί νά τό εκφράση.

Τίθεται λοιπόν ένα σοβαρό ήθικό και νομικό ζήτημα. Μέχρι ποίου σημείου τό άτομικό δικαίωμα κάποιου μπορεί νά άσκηται εις δάρος του άτομικου δικαιώματος άλλου ή άλλων προσώπων;

Μετά χαράς πληροφορήθηκα ότι σέ έρευνα που έγινε πρόσφατα από τούς συνεργάτες της εκπομπής «Ράδιο-παράγκα» του Ραδιοφωνικού Σταθμου της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος, τό 95% των γυναικων που έρωτήθηκαν απήντησαν ότι δέν θέλουν την κατάργηση του άδάτου. 'Η διαπίστωση είναι παρήγορη. 'Η μεγάλη πλειονότητα των έλληνίδων γυναικων άντιμετωπίζει με σοβαρότητα τό ζήτημα.

Οί εϋσεβείς μάλιστα και πιστές και ταπεινές γυναίκες χαίρονται για τό άδατο, γιατί γνωρίζουν τί σημασία έχει για όλη την 'Εκκλησία και για όλον τον κόσμο νά ύπάρχουν Μοναχοί προσευχόμενοι άπερίσπαστα και άγιαζόμενοι.

Αυτοί οί Μοναχοί στηρίζουν με τίς προσευ-

χές των και με τό παράδειγμα των τίς χριστιανικές οικογένειες, και με τον άγωνα τους νά ζήσουν με συνέπεια την έν Χριστώ παρθενία ενισχούν τούς έγγάμους Χριστιανούς νά ζήσουν με συνέπεια την αντίστοιχη γι' αυτούς άρετή της συζυγικής πίστωσης.

"Όσο πνευματικότερα είναι τά κοινόδια και οί Μοναχοί της 'Ορθοδοξίας, τόσο πνευματικότερες γίνονται και οί χριστιανικές οικογένειες.

"Όσον άφορᾷ τό θέμα της χειροτονίας των γυναικων, τό κίνητρο των φεμινιστριων είναι τό ίδιο: ή έπαρσις· νά θέσουν τό θέλημά τους και την ιδεολογία τους υπεράνω της Παραδόσεως της 'Εκκλησίας, υπεράνω των 'Ιερων Κανωνων και των 'Αγιων.

Στην αντίληψή τους ή 'Εκκλησία είναι ένας άνθρωπινος θρησκευτικός οργανισμός που μπορεί κάθε φορά νά μεταβάλλεται ανάλογα με τίς επικρατούσες ιδεολογίες.

Αυτή ή τάσις, ως γνωστόν, συνιστά την εκκοσμίκευσι.

"Αν ή 'Εκκλησία ακολουθοϋσε και υιοθετοϋσε την εκκοσμίκευσι, δηλαδή δεχόταν την άλλοίωσή της από τούς συρμούς κάθε εποχής, δέν θά ήταν ή Μία 'Αγία Καθολική και 'Αποστολική 'Εκκλησία του Χριστου, αλλά ή εκκλησία του κ. Τάδε, ή της κ. Τάδε. "Όπως γράφει ό 'Αντίοχος ό Πανδέκτης: «Πᾶσαι αίρέσεις επ' όνόματι άνθρώπου όνομαζόμεναι, οϊον 'Αρειανοί, Νεστοριανοί, Σεδηριανοί, και άλλαι όμοίως, του διαδόλου εισίν αίρέσεις. 'Η γάρ καθολική ('Ορθόδοξος) 'Εκκλησία οϋκέτι κέκληται όνομα άνθρώπου, αλλά πάντες έν όνόματι του Κυριου ήμων 'Ιησου Χριστου, Χριστιανοί όνομαζόμεθα» (P.G. 89, 1844D).

'Η 'Εκκλησία άντέχει 2000 χρόνια τώρα, συχνά πολεμουμένη από πολλές πλευρές. 'Η άντοχή και ή συνέχειά της όφείλεται στο άμετάβλητο της ταυτότητός της μέσα στους αιώνες.

Αυτή την άμετάβλητη ταυτότητά της αποτελει ή 'Ιερά Παράδοσις, την όποία συντηρεϊ ή Χάρις του 'Αγιου Πνεύματος.

"Όσοι με ταπεινωσι δέχονται και ύποτάσσονται στην 'Ιερά Παράδοσι, είναι άξια μέλη της 'Εκκλησίας. "Όσοι από υπερηφάνεια την άρνοϋνται ή θέλουν άνθρωποκεντρικά νά άλλοιώσουν τον θεανθρωποκεντρικό χαρα-

κτῆρα της, ἐξέρχονται τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ χειροτονία τῶν γυναικῶν ἀλλοιώνει τήν Ἀποστολική Παράδοσι, γιατί ποτέ δέν ὑπῆρξε στοιχεῖο τῆς ταυτότητός της. Οἱ διακόνισσες δέν ἦσαν ἱερεῖς ἢ ἐπίσκοποι. Εἶχαν μόνο τό διακόνημα νά βοηθοῦν στό δάπτισμα τῶν γυναικῶν, ὅπου γιά λόγους σεμνότητος δέν βοηθοῦσαν οἱ ἄνδρες ἱερεῖς.

Δέν θά κάνουμε τό λάθος τῶν ἑτεροδόξων, νά ἀλλάξουμε τήν ἀγία μας Ἀποστολική Παράδοσι μέ τήν τοῦ «ἀλαθήτου», Πάπα ἢ κάθε Προτεστάντη, πού «ἀλάθητα» καί ἀτομικιστικά ἐρμηνεύει τήν Ἀγία Γραφή.

Ἄς προσέξουν οἱ κυρίες φεμινίστριες τί γράφει ἡ Ρωσίδα Τατιάνα Γκορίτσεβα, ἀναφερομένη στή ἀθειστική ἀγωγή πού ἔλαβε στήν Σοβιετική Ἐνωσι: «Τότε ἤρθε Ἐκείνη. Ἐκείνη πού σώζει τούς ψυχορραγοῦντας. Χάρις ὅς Ἐκείνη μπόρεσα νά βρῶ τόν ἑαυτό μου

βρίσκοντας τόν Θεό. Ὁ πνευματικός δεσμός μέ τή Παναγία μέ βοήθησε νά ἀνακαλύψω καί νά φανερώσω μέσα μου καθαρά καί ἀπόλυτα τή γυναῖκα... Τό θῆλυ πού δαιμονοποιεῖται ἀπό τίς εἰδωλολατρικές θρησκείες καί ἀπό τόν θλιβερό καί σύγχρονο «παγανισμό», ἐξαγιαζεται στήν Παναγία διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σέ τέτοιο σημεῖο ὥστε νά μπορέσει νά δεχθεῖ τόν Λόγο στό ἴδιο της τό σῶμα καί νά γίνει ἀληθινά δοχεῖο τοῦ Πνεύματος» (Περιοδ. *Σύναξη*, τ. 3, 1982, σελ. 46–49).

Πράγματι, κάθε χριστιανή γυναῖκα μπορεῖ νά ἀκολουθήσει τό παράδειγμα τῆς Παναγίας μας, ἡ ὁποία χωρίς νά εἶναι «ἱερεῦς» ἢ «ἐπίσκοπος» ἔγινε μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, γιατί προσέφερε ὅλη τήν ἐλευθερία καί ὅλη τήν ἀγάπη της στόν Θεό καί ἔτσι ἔγινε ἀνώτερη ὄχι μόνο ἀπό τούς ἱερεῖς καί ἐπισκόπους ἀλλά καί ἀπό τούς Ἀποστόλους καί ἀπό τά ἀγγελικά τάγματα τιμωτέρα καί ἐνδοξότερα.

Ἡ ΝΕΟΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΑ ΠΡΟΩΘΕΙΤΑΙ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Γιά τήν ἔντονη ἀνησυχία της μᾶς ἐνημέρωσε μέ ἐπιστολή της παραλήπτρια τῶν Φακέλων τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ Προγράμματος «**Μελίνα – Ἐκπαίδευση καί Πολιτισμός**» τῶν Ὑπουργείων Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων, Πολιτισμοῦ καί τῆς Γενικῆς Γραμματείας Λαϊκῆς Ἐπιμόρφωσης. Τό Πρόγραμμα ἀφορᾷ τήν ἐπιμόρφωσι τῶν μαθητῶν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων σέ πολιτιστικά θέματα. Ἡ ἀνησυχία ἔγκειται στό γεγονός ὅτι μέσα ἀπό τά προγράμματα αὐτά στίς εὐαίσθητες παιδικές ψυχές κλονίζεται ἀφ' ἑνός ἡ Παράδοσις τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ μας καί εἰσάγεται ἀφ' ἑτέρου ὁ νεοπαγανισμός (νεοειδωλολατρία, πολυθεϊσμός), ὁ ἀποκρυφισμός καί ἡ σατανολατρία κατ' ἐπέκτασιν.

Ἡ ἐπιστολογράφος ἴσως ὡς ἐκπαιδευτικός, ἴσως ὡς μητέρα, ἴσως ὁμως ἀπλῶς ὡς εὐσεβῆς Ὁρθόδοξος Χριστιανή, συνέλαβε τούς ἐθνικούς, τούς πνευματικούς, τούς ψυχολογικούς

καί κοινωνικούς κινδύνους πού ἐγκυμονεῖ ἡ προώθησις τῶν προγραμμάτων αὐτῶν στά σχολεῖα. Συμμεριζόμεθα τήν ἀνησυχία της. Τά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουμε ὡς κοινωνία καί ὡς Ἔθνος εἶναι γνωστά. Ἡ διάλυσις τῆς οἰκογένειας, ἡ ἔλλειψις ἰδανικῶν καί ἐθνικῶν ὁραμάτων, ὁ ἀμοραλισμός, τά ναρκωτικά, ἡ δημογραφική συρρίκνωσις, ἡ πνευματική χαύνωσις καί ἰδεολογική σύγχυσις πολλαπλασιάζουν στίς ἡμέρες μας τά δράματα, τά ὁποῖα συναντοῦμε καθημερινῶς σχεδόν καί μᾶς ἀποκαρδιώνουν. Ὅλοι ἐλπίζουμε στήν ἀνάνηψι γιά ἓνα καλλίτερο μέλλον.

Σέ αὐτήν τήν καμπή τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς καί τῆς πνευματικῆς μας πορείας, συγχορδία δυνάμεων θέλουν, καθῶς φαίνεται, νά χειραγωγήσουν τήν νέα γενιά τῆς Πατρίδος μας σέ ἀτραπούς ὄλο καί πιό σκοτεινές. Φοβούμεθα ὅτι θά ἐξωθήσουν στό χειρότερο τήν κατάστασι πού περιγράψαμε. Τά ἐλάχιστα κείμενα πού

μάς απέστειλε σέ φωτοαντίγραφο ή έπιστολογράφος εΐναι άρκετά νά δείξουν τόν στόχο πού έχουν βάλει οί μέντορες τών νέων εκπαιδευτικών προγραμμάτων. Ήμεΐς θά δείξουμε έξ όνυχος τόν λέοντα. Ήπιθυμοϋμε νά ένημερώσουμε τούς πλέον ειδικούς σέ θέματα παιδείας καί κοινωνικής άγωγής, τούς Ποιμένας τής Ήκκλησίας, τούς ύπευθύνους τής Πολιτείας, τούς συλλόγους τών γονέων καί κηδεμόνων, όσους έχουν αισθήματα ευαΐσθητα καί πονοϋν αυτόν τόν τόπο τόν έλληνικό, πού τόν πότισαν ήρώων αίματα καί άγιων πνευματικά παλαΐσματα. Θεωροϋμε ότι επιβάλλεται νά γίνη πανελλήνιος έκστρατεία, πρώτα αυτοκριτικής καί κατόπιν πνευματικής άνασυγκροτήσεως. Φορείς καί ιδιωτες νά αναλάβουν τίς απαραίτητες πρωτοβουλίες, ώστε νά αναχαιτισθοϋν οί δυνάμεις πού στοχεϋουν νά μπολιάσουν τήν νέα γενιά, τά παιδιά μας, μέ ιδέες αποκρουστικές, νεοπαγανιστικές, αντίχριστες.

Δέν εΐμαστε υπερβολικοί στίς εκτιμήσεις μας. Ήσως στόν όγκο τών Φακέλων τοϋ εκπαιδευτικού Προγράμματος «Μελίνα» νά ύπάρχουν καί θέματα πού άξίζει νά διδαχθοϋν. Ήνα από αυτά εΐναι ή άρχαία έλληνική γλωσσα. Ήπό τά στοιχεΐα όμως πού θά παραθέσουμε, μπορεΐ κανείς νά καταλάβη ότι πίσω από τήν ευφημη έτικέτα «Ήκπαιδευτικά Προγράμματα» διαφαίνονται αντίχριστιανικοί στόχοι.

1. Ήπό τόν 7ο Φάκελο «**Τό Δωδεκάθεο**» αντιγράφουμε μερικές από τίς όδηγίες πρός τούς εκπαιδευτικούς πού θά μετάσχουν στό πρόγραμμα:

«Κάντε σελιδοδείκτες, κάρτες pop-up mobile μέ τούς 12 θεούς, κρεμάστε τα στήν τάξη. Φτιάξτε τό γενεαλογικό δέντρο τών θεών ζωγραφΐστε το δίνοντάς του δύο διαστάσεις καί κατόπιν κατασκευάστε το δίνοντάς του τήν τρίτη διάσταση».

«Ό κάθε θεός έχει πολλά σύμβολα, καθώς καί ζωα καί φυτά άφιερωμένα σ' αυτόν. Ήναρτήστε στήν τάξη πανό, ένα για κάθε θεό».

«Ό κάθε μαθητής μπορεΐ νά ταυτισθεΐ μέ ένα θεό, νά κατασκευάσει σύμβολα, νά φωτογραφηθεΐ μέ αυτά παριστάνοντας τό συγκεκριμένο θεό, νά κατασκευάσει θεούς μέ όλων τών ειδών τίς χειροτεχνίες καί νά βάλει για

πρόσωπα φωτογραφίες του. Μέ αυτόν τόν τρόπο μπορεΐ νά γίνει ένα άναμνηστικό βιβλίο τής τάξης μέ τούς μαθητές-θεούς».

«Τά παιδιά ... μποροϋν νά σχεδιάσουν, για τόν ναό τοϋ θεοϋ τους, αετώματα, μετόπες καί ζωφόρο καί νά τά 'παραστήσουν' μέ τά σώματά τους».

«Προτρέψτε τούς μαθητές νά ζητήσουν κάτι από τόν κάθε θεό ανάλογα μέ τίς ιδιότητές του».

«Δημιουργήσετε μαζί μέ τούς μαθητές ένα δικό σας φάκελο μέ θέμα "Άλλοι Θεοί". Συνδυάστε τήν έρευνά σας μέ τοπικές θεότητες καί παραδόσεις. Ψάξτε τούς τοπικούς σας θρύλους».

«Μή ξεχνάτε ότι έξ ίσου δημιουργική ως μάθημα μπορεΐ νά εΐναι καί ή επινόηση ενός νέου θεοϋ από τούς μαθητές... Θεοΐ τής Φύσης, τής Λήθης, τών Χρωμάτων καί τής Γυμναστικής έχουν δημιουργηθεΐ από μαθητές».

«Γιά τόν κάθε θεό δίνονται πολλές έπωνυμίες... Οΐ μαθητές μποροϋν νά γράψουν διαλόγους τών θεών καί νά τούς εμπλουτίσουν μέ τίς έπωνυμίες. Στή συνέχεια μποροϋν νά τούς παίξουν θεατρικό παιχνίδι».

«Τέλος σας προτείνω νά ψάξετε μαζί μέ τούς μαθητές σας στό σύμπαν, στούς πλανήτες καί στά άστρα, για άναπαραστάσεις ίστοριών από τή μυθολογία, καί νά φαντασθεΐτε τούς Ήρχαίους πιστούς νά τά παρατηροϋν, νά τά θαυμάζουν καί νά τούς δίνουν όνόματα από τή θρησκεία τους».

Ήναμφίβολα, δέν ύπάρχει πιό μελετημένη καί ψυχολογημένη εισαγωγή τών παιδιών στήν άρχαία λατρεία τών ψευδοθεών καί στήν άστρολογία, πιό συστηματική διαπαιδαγώγησή τους νά γίνουν καί αυτά καθ' όμοίωσιν τών θεών τους, όπως καί οΐ άρχαίοι λάτρεις των! Θά υπενθυμίσουμε έδω, πέραν από τίς γνωστές άνεκδιήγητες άνηθικότητες καί άτελείωτες εμπάθειες τών θεών τοϋ Δωδεκαθέου, τρεΐς μόνο από τίς πιθανές ίστορίες πού ένδέχεται νά αναπλάσσουν τά παιδιά στίς θεατρικές τους παραστάσεις, καί νά έρωτήσουμε τούς εκπαιδευτικούς πού εΐναι ταυτόχρονα καί γονεΐς, άν θά τούς ήταν άρεστό νά «παΐζουν» καί στήν πραγματικότητα τά παιδιά τους τέτοια «όμορφα» παιγχνΐδια (έκ προθέσεως άποφεϋομε τήν διεξοδική περιγραφή τών ίστοριών

ώς αντιπαιδαγωγική):

α) Τήν ιστορία τοῦ παιδραστοῦ Διός πού ἄρπαξε τόν ὠραῖο Γανυμήδη (Ψευδο-Ἀπολλοδώρου, Βιβλιοθήκη 3. 414· Ὀμηρικοί Ὕμνοι, 5, 202-206). Σέ αὐτήν τήν ιστορία κατέφευγε δικαιολογούμενος ὁ νεαρός Κύρνος πού δέν ἤθελε νά ἐγκαταλείψῃ τό πάθος τῆς παιδραστίας, παρά τίς συμβουλές τοῦ παιδοτρίβου Σιμωνίδου: «ἐπεὶ ποτε καί Γανυμήδους ἤρατο καί Κρονίδης, ἀθανάτων βασιλεύς... οὕτω μή θαύμαζε, Σιμωνίδη, οὐνεκα καγὼ ἐξεδάμην καλοῦ παιδός ἔρωτι δαμείς» (Θεόγνιδος, Ἐλεγείων Β', 1345-1350).

β) Τήν ιστορία τοῦ Ἡφαιστου καί τῆς ἀδελφῆς του Ἀθηνᾶς, καί τόν αἰσχροῦ τρόπο πού γεννήθηκε ὁ βασιλεύς τῶν Ἀθηναίων, ὁ Ἐριχθόνιος (Ψευδο-Ἀπολλοδώρου, ἔνθ' ἀνωτ. 3. 188-190).

γ) Τόν «γάμο» τοῦ Δημητρίου Πολιορκητοῦ, στεφανωμένου ὡς θεοῦ ἀπό τούς Ἀθηναίους, μέ τήν Ἀθηνᾶ στήν Ἀκρόπολι τῶν Ἀθηναίων (Κλήμενος Ἀλεξανδρέως, Προτρεπτικός πρὸς Ἑλληνας, 4, 54).

Θά ἐρωτήσουμε πάλι τούς ἐκπαιδευτικούς, πού θά θελήσουν νά συμμετάσχουν στό «ἐκπαιδευτικό» αὐτό πρόγραμμα, ἂν θά διδάξουν στά παιδιά τό δίκαιο τοῦ ἰσχυροτέρου, μία εἰδεχθῆ ἀρχή πού ἐπικαλέσθηκαν οἱ τότε «πλανητάρχαι» Ἀθηναῖοι γιά νά δώσουν τήν ἰταμή καί ἀπεχθῆ ἀπάντησι πρὸς τούς Μηλίους: «ὅταν ἔχῃς τήν δύναμι, ἐξουσιάζεις· ἔτσι κάνουν καί οἱ Ὀλύμπιοι θεοί» (Θουκυδίδου Ἱστορίαι, 5. 105. 2, σέ ἐλεύθερη νοηματική ἀπόδοσι).

2. Ἀπό τόν Φάκελο «**Μιά Μάγισσα στήν τάξη μας**», ἓνα πρόγραμμα γιά τά παιδιά τῆς Β' τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ, παραθέτουμε ἓνα ἀπόσπασμα ἀπό τίς ὁδηγίες πρὸς τόν δάσκαλο: «Ὁ δάσκαλος-α ἐξηγεῖ στά παιδιά ὅτι γιά νά ἐμφανισθεῖ στήν τάξη ἡ μικρή μάγισσα, ἓνα ἀπό ὅλα θά πρέπει νά τῆς δανείσει τό περιγραμμά του. Ἀποφασίζουν ὅλοι μαζί ποιό θά εἶναι αὐτό τό παιδί. Ἀπλώνουν στό δάπεδο τῆς τάξης χαρτί τοῦ μέτρου ... καί τό παιδί πού ἔχει ἐκλεγεῖ ξαπλώνει στήν ἐπιφάνειά του. Ἀποφασίζουν πῶς θά εἶναι τοποθετημένα στό χαρτί τά χέρια καί τά πόδια τοῦ μοντέλου...».

Δέν εἶναι δύσκολο νά λειτουργήσουν συνηριμικά μηχανισμοί, οἱ ὁποῖοι στήν φαντασία

τῶν παιδιῶν θά συσχετίσουν καί θά ταυτίσουν τίς εἰκόνες μαγισσῶν, τεράτων καί μάγων (ἤδη ὁ Χάρυ Πότερ ἔχει γίνεῖ ὁ ἥρωας τῶν παιδιῶν), πού ἔχουν ἰδῆ στήν τηλεόρασι, μέ ἐκεῖνα πού μόνοι τους στήν τάξη σχεδιάζουν. Ἔτσι ἐμπεδώνεται ἡ πεποίθησίς τους ὅτι δέν ὑπάρχουν μέν οἱ μάγοι καί οἱ μάγισσες τῶν παραμυθιῶν, ἀλλά πάντως εἶναι δυνατόν ὁ καθένας τους νά γίνῃ σάν τούς ἥρωες μάγους τῶν κόμικς ἢ τῶν κινουμένων σχεδίων τῆς τηλεόρασης. Ποίος θά τά συγκρατήσῃ κατόπιν, ὅταν βγοῦν στήν κοινωνική πραγματικότητα καί θά χρειάζονται τήν δύναμι τοῦ μάγου ἢ τῆς μάγισσας; Μήπως δέν εἶναι ἤδη αὐτά γεγονότα; Μήπως, ἀναρωτιώμαστε, θέλουν κάποιοι νά εἰσαγάγουν τή νέα γενιά σ' αὐτό τό μοτίβο ζωῆς;

3. Καί ἀπό τόν Φάκελο «**Μοναστικός βίος καί πολιτισμός**» παραθέτουμε δύο ἀποσπάσματα πού ἀναφέρονται στόν τρόπο ψυχαγωγίας τῶν μοναχῶν, ἀπό τά ὁποῖα φαίνεται τό ἀντιχριστιανικό πνεῦμα πού προωθεῖται μέ αὐτά:

«Οἱ νεαροί καλόγεροι ἐπιδίδονται, προκαλώντας τήν ἐπιδοκιμασία τῶν γεροντοτέρων, σέ παιγνίδια, ὅπως ἡ πάλη καί ὁ χορός».

«Τέλος καί τό τραγοῦδι εἶναι ἀγαπητό μέσο ψυχαγωγίας. Ἔχουμε καταγγελίες λαϊκῶν πού κατηγοροῦν τούς μοναχοὺς ὅτι ἀντί νά ψάλλουν στά κελιά, τραγουδοῦν».

Εἶναι προφανές ἡ διάθεσις νά γκρεμισθῆ στίς ψυχές τῶν παιδιῶν τῆς Ε' Δημοτικοῦ ἡ ὀρθή εἰκόνα πού ἔχουν ἢ πού μπορεῖ νά ἔχουν γιά τήν ζωή τῶν μοναχῶν.

Κατ' ἀρχήν εἶναι ἀπολύτως ψευδές ὅτι οἱ νεαροί καλόγεροι ἐπιδίδονται στήν πάλη καί στόν χορό. Καί μάλιστα μέ τήν ἐπιδοκιμασία τῶν γεροντοτέρων. Τά μοναστήρια μας εἶναι προσιτά στόν κόσμο καί ὅλη ἡ βιοτή τῶν μοναχῶν εἶναι γνωστή. Τέτοια γραμμὴ δέν ὑπάρχει στόν μοναχισμό. Παρά ταῦτα ὁ Ὀρθόδοξος λαός μας δέν ἀγνοεῖ τίς τυχόν πτώσεις κάποιων μοναχῶν. Αὐτές δέν τίς ἀποσιωποῦν οὔτε τά κλασικά συγγράμματα τῶν διδασκάλων τοῦ Μοναχισμοῦ. Στήν Παράδοσί μας ὅμως δέν γίνονται ἀφορμὴ νά διασύρεται ὁ ἴδιος ὁ μοναχικός βίος. Αὐτός ἀποτελεῖ τίμιο καί εὐλογημένο θεσμό πού ἔχει ἀναδείξει πλήθος ἀγίων, θαυματουργῶν, ἡρώων καί γι' αὐτό εἶναι ἀξιόσε-

βαστος καί ἀξιοτίμητος.

Χωρίς νά προσθέσουμε κάτι περισσότερο σέ ὅσα τά ἴδια τά κείμενα μαρτυροῦν γιά τήν προοπτική πού ἔχουν τά ἐκπαιδευτικά προγράμματα πού τώρα προωθοῦνται στά σχολεῖα

μας, ἀφήνουμε τούς γονεῖς καί τούς ἀρμοδίους τῆς Πολιτείας νά ἀποφασίσουν μέ ὑπευθυνότητα τί πρέπει νά κάνουν γιά τό μέλλον τῶν παιδιῶν μας.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου

ΟΔΥΝΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑ

τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Δημητρίου Βασιλειάδη

Διά μιᾶς λίαν εὐστόχου διατυπώσεως, τήν ὁποῖαν ἔθεσε ὡς τίτλον βαρυσημάντου ἄρθρου του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμος σκιαγραφεῖ τό ἐκκλησιαστικόν δράμα τοῦ συγχρόνου Ὁρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ. Ὁ Σεβασμιώτατος τιλοφορεῖ τό ἄρθρον του «Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο μας καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μας» (*Γνωριμία*, τ. 173). Κατά τήν ταπεινήν ἀποψίν μας ἡ φράσις αὐτή ἐκφράζει ἀπολύτως τήν τραγικήν ἐκκλησιαστικήν κατάστασιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ μετά τήν Μικρασιατικήν Καταστροφήν. Ἐνῶ εἶχε φανῆ ὅτι ἡ Θεία Χάρις εἶχεν ἐπισκιάσει τό Γένος, ἐνῶ τό μεγαλύτερον μέρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ εὐρίσκετο ὑπό τήν Ἑλληνικήν Ἐπικράτειαν, ἐνῶ τό σεπτόν Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἀνέπνεε ἐλεύθερον ὑπό τό καθεστῶς τῆς συμμαχικῆς διοικήσεως, ἐπῆλθεν ὁ ὄλεθρος τῆς καταρρέυσεως τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἐτέθη ὑπό τό καθεστῶς ἀφορήτου αἰχμαλωσίας εἰς μίαν πολιτείαν στρατοκρατουμένην, ἀνελευθέραν, μισαλλόδοξον, ἱμπεριαλιστικήν, ὑπό τήν ἐξουσίαν τοῦ προαιωνίου ἐχθροῦ τοῦ Γένους. Ἐπί πλέον τά ποιμνία τῶν περισσοτέρων ἐπαρχιῶν του τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τοῦ Πόντου καί τῆς Θράκης ὑπό ἀνεκδιηγήτους συνθήκας εὐρέθησαν πρόσφυγες εἰς τά ἐλεύθερα ἑλληνικά ἐδάφη εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Τό ὄνειρον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνοποιήσεως τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ κατέρρευσε παταγωδῶς. Διά τό Πατριαρχεῖον ἤρχισε μία τραγική περίοδος αἰχμαλωσίας ἀσυγκρίτως τραγικώτερα τῆς πεντακοσιαχρόνου πρώτης αἰχμαλωσίας του εἰς τούς Ὁθωμανούς, αἰχμαλωσίας διά τήν ὁποῖ-

αν συστενάζει καί συνοδύνει ὁλόκληρον τό Γένος. Συγχρόνως ὁμως εὐρέθησαν εἰς δεινήν διοικητικήν ἐκκρεμότητα αἱ ὑπό τήν ἐξουσίαν τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας κατά τήν περίοδον 1912-1920 περιελθοῦσαι ἐπαρχίαι τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου. Ἐκκρεμότητα ἡ ὁποία ἔπρεπε νά τακτοποιηθῆ ὅπωςδήποτε.

Πρακτικώτερα καί ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τούς Ἱερούς Κανόνας λύσις ἦτο ἡ ἄμεσος καί τελεία ὑπαγωγή τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος κατά τās ἐπιταγὰς τοῦ ΔΔ' Κανόνος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τό ἱστορικόν προηγούμενον τῶν ἐπαρχιῶν τῶν Ἰονίων Νήσων καί τῆς Θεσσαλίας, αἱ ὁποῖαι ἅμα τῇ ἐνσωματώσει των εἰς τό Ἑλληνικόν Κράτος ὑπήχθησαν μέ ἀπόφασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ λύσις βεβαίως αὐτή θά ἦτο σκληρά τόσοσιν διά τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ὅσον καί διά τά ἐθνικά δράματα. Δι' αὐτόν τόν λόγον, διά σοφῆς πράγματι κατά τόν Ἁγιον Ἀλεξανδρουπόλεως «ἐνεργείας τῶν μακαρίων πατέρων τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου καί τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος» ἐπελέγη ἡ λύσις τῆς Πατριαρχικῆς καί Συνοδικῆς Πράξεως τοῦ 1928 διά τῆς ὁποίας ἀπεφασίσθη ὅτι «ἡ διοικήσις τῶν Ἐπαρχιῶν τούτων (Ἡπείρου, Μακεδονίας, Θράκης, Νήσων Β.Α. Αἰγαίου) διεξάγεται ἐφεξῆς ἐπιτροπικῶς ὑπό τῆς πεφιλημένης Ἀγιωτάτης Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἡ ἀνάθεσις τῆς διοικήσεως ἔγινεν ὑπό δέκα ὄρους καί «ἄχρι καιροῦ» κατά τήν διατύπωσιν τῆς ἀποφάσεως. Ὁ ὄρος αὐτός ἐξέφραζε τόσοσιν τήν ἐμμονήν τοῦ Πατριαρχείου εἰς τά ἐπί τῶν ἐπαρχιῶν δικαιώματά του, ὅσον καί τήν προσ-

δοκίαν τῆς ἀλλαγῆς τῶν πολιτικῶν συνθηκῶν, ὥστε νά καταστῆ δυνατή ἡ ἀνάληψις ἀπ' εὐθείας τῆς διοικήσεως τῶν ἐπαρχιῶν ἀπό τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον. Τοῦτο ὅμως εἶναι δυνατόν νά συμβῆ μόνον ἐάν αἱ ἐπαρχίαι καί τό Πατριαρχεῖον εὐρεθοῦν ὑπό ἐνιαίαν κρατικήν ἐξουσίαν. Ἦτοι διαζευκτικῶς εἰς μίαν τῶν περιπτώσεων. Τῆς εὐκταίας ἐπεκτάσεως τῶν ἐλληνικῶν συνόρων μέχρι τῆς Προποντίδος καί τοῦ Εὐξείνου Πόντου καί τῆς ἀπευκταίας ἐπανόδου τῶν τουρκικῶν συνόρων εἰς τήν πρό τοῦ 1912 θέσιν αὐτῶν.

Οὕτω οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες τῆς βορείου λεγομένης Ἑλλάδος εὐρέθησαν ὑπό ἰδιόρρυθμον ἐκκλησιαστικόν καθεστῶς, τό ὁποῖον ἄριστα ἐκφράζει ἡ προμνημονευθεῖσα διατύπωσις τοῦ Ἁγίου Ἀλεξανδρουπόλεως. Τρέφουν βαθύτατον σεβασμόν καί ἀφοσίωσιν πρός τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ὡς αἰωνοβίου ἐκκλησιαστικοῦ κέντρου τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί συνεχιστοῦ ὑπερχλιετοῦς παραδόσεως, τοῦ ὁποίου ποιμνιον ἦσαν οἱ ἀπ' αἰῶνων προπάτορές των, μέ τό ὁποῖον ὅμως ἐκ τῶν πραγμάτων οὐδεμίαν οὐσιαστικήν σχέσιν δύνανται νά ἀναπτύξουν. Εἶναι λοιπόν «τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον μας». Συγχρόνως ὅμως ἐκφράζονται ποδηγετοῦνται καί διακονοῦνται τόσον πνευματικῶς ὅσον καί παντοιοτρόπως ἀπό τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τήν πνευματικήν τροφόν καί κηδεμόνα των καί εἰς τῆς ὁποίας τήν ζωήν συμμετέχουν ἐνεργῶς ἀσκοῦντες καί ἅπαντα τά ἐκ τῶν ἱερῶν κανόνων καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως ἀπορρέοντα δικαιώματα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι δι' αὐτούς «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μας», ἀλλά καί «ἡ Τοπική Ἐκκλησία μας». Τό ἐκκλησιαστικόν τοῦτο δισυστάτον ἐκφράζεται ἐπίσης ἄριστα ἀπό τήν λειτουργικήν Πρακτικήν κατά τήν ὁποίαν οἱ Ἱεράρχαι τῶν περιοχῶν τούτων μνημονεύουν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὡς διατηροῦντος πνευματικά κανονικά δικαιώματα ἐπὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ἀλλά καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς τῆς οὐσιαστικῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς. Τό καθεστῶς αὐτό τό ὁποῖον τολμοῦμεν νά παραβάλωμεν πρός τό νομικόν καθεστῶς τῆς διακρίσεως ψιλῆς κυριότητος καί νομῆς καί κατοχῆς ἐπαγιώθη διὰ τῆς ἐπὶ ἑβδομηκο-

νταπενταετίαν ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, κατά τήν ὁποίαν ἠτόνησαν μή ἐφαρμοσθέντες παντελῶς οἱ οὕτως ἢ ἄλλως ἀνεδαφικοὶ ὄροι τῆς Πράξεως τοῦ 1928. Τό καθεστῶς τοῦτο ἦτο τό ὑπό τās ὑφισταμένας συνθήκας ἄριστον δυνατόν, διότι συνεδύαξε τόν σεβασμόν πρός τήν παράδοσιν, τήν διατήρησιν τῶν προαιωνίων πόθων καί ὁραμάτων μετά διαφυλάξεως τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος καί ὁμοψυχίας τῶν Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων ὑπηκόων τοῦ ἐλεύθερου Ἑλληνικοῦ Κράτους καθῶς καί τῆς ἐνισχύσεως τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἰς τρόπον ὥστε νά δύναται νά μάχεται ἀποτελεσματικῶς διὰ τήν προβολήν καί διαφύλαξιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐντός καί ἐκτός τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας. Σοφοί καί πεφωτισμένοι ἠγγέται τοῦ Φαναρίου ἀπεδέχοντο ταῦτα κατά τās διαδραμούσας δεκαετίας.

Δυστυχῶς κατά τά ὀλίγα τελευταῖα ἔτη οἱ ἐν Φαναρίῳ ἠλλαξαν τακτικήν παραβαίνοντες τήν ἄχρι τοῦδε γραμμῆν τῶν προκατόχων των καί μή λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει ὅτι διὰ τῆς νέας γραμμῆς των προκαλεῖται ζημία εἰς τά συμφέροντα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, καί εὐρύτερον τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας καί ὅτι διὰ ἀστόχων ἐνεργειῶν καί πρωτοβουλιῶν των ἐνισχύουν τās προσπάθειας τῶν σκοτεινῶν ἐκείνων κέντρων καί δυνάμεων αἱ ὁποῖαι ὡς στόχον ἔχουν θέσει τήν ἀλλοτρίωσιν, διάσπασιν καί ἐξόντωσιν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ. Οὕτω ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης περιοδεύων εἰς τήν Ἑλλάδα τακτικώτατα καί πυκνότερον τῶν περιοδειῶν του εἰς τās ἀμέσως διοικουμένας ἐπαρχίας τοῦ θρόνου καί ἐπισκεπτόμενος τās διὰ τῆς Πράξεως τοῦ 1928 παραχωρηθείσας ἐπαρχίας διακηρύσσει εὐκαιρῶς ἀκαιρῶς τά δικαιώματα ἐπ' αὐτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Ἀνέχεται ἢ ἐνθαρρύνει ἄφρονας προσφορὰς περὶ τῆς ὑπαγωγῆς τῶν Δήμων εἰς τοῦτο ἐκ μέρους ἐπιπολαίων τοῦλάχιστον Ἑλλήνων δημοτικῶν Ἀρχόντων (τ. Δήμαρχος Σαπῶν Ν. Ροδόπης). Ἀξιῶναι ἀπ' εὐθείας εἶτε διὰ δημοσιευμάτων εἰς τόν ἐλληνικόν τύπον, ἐσχάτως δέ καί δι' εἰδικοῦ ἐγγράφου τήν ἐφαρμογήν τῶν ὄρων τῆς Πράξεως τοῦ 1928 μετά ἀχρησίαν 75 χρόνων καί δὴ διὰ τήν περίπτωσιν τῆς Μητροπόλεως τῆς συμπρωτευούσης τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους Θεσσαλονίκης, τήν ὁποίαν δυστυχῶς οὐδέποτε ἔπαυσαν νά ἐποφθαλμοῦν πάντες οἱ

γείτονές μας και επί της οποίας θεωρούν ότι έχουν έγγεγραμμένη υποθήκη λόγω της γενεθλίου οικίας του περιδότη Κεμάλ Ἀτατούρκ οἱ ἔξ ἀνατολῶν ἄσπονδοι φίλοι μας. Ὡσαύτως σαφῶς ὑπαινίσσεται πρόθεσιν ἀκυρώσεως τῆς Πράξεως τοῦ 1928 καί ἐπαναγωγῆς εἰς τήν ἄμεσον διοίκησιν τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου τῶν ἐπαρχιῶν, μολοντί τοῦτο σημαίνει ὑπαγωγήν αὐτῶν εἰς τήν δικαιοδοσίαν τοῦ Τούρκου Νομάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τήν ὀλεθρίαν κατάτμησιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας εἰς πλήρως ἐλεύθερον καί ὑπό τήν τουρκικήν κυριαρχίαν τμήμα. Ἐπί πλέον ἐμμένει πεισμώνως εἰς τόν χαρακτηρισμόν «Νέαι Χῶραι», ἐνῶ οὗτος δέν ὑφίσταται εἰς τό κείμενον τῆς Πράξεως καί δημιουργεῖ ἀπαράδεκτον καί ἐπικίνδυνον ἐθνικῶς διαίρεσιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας εἰς δύο κατηγορίας ἐπαρχιῶν. Τέλος ἀδιαφορεῖ διά τήν καί ἐκ μέρους ἐγκύρων ὀργάνων τῆς ἑλληνικῆς κοινῆς γνώμης ἀλλά καί γνωστῶν φιλοπατριαρχικῶν ἐφημερίδων ἀποδοκιμασίαν τῆς ἀξιώσεως ἐπεμβάσεως εἰς τήν ἐκλογήν τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης καί φθάνει μέχρι τοῦ σημείου ἀπευθείας διατυπώσεως ἀπειλῆς προσφυγῆς εἰς τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διά τήν περίπτωσιν μή ἱκανοποιήσων τῶν ἀξιώσεων του ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, μολοντί εἶναι ἐκκλησια-

στικῶς ἀπαράδεκτος ἡ ἀνάμειξις τῆς κρατικῆς ἐξουσίας εἰς τήν διευθέτησιν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Δέν δυνάμεθα νά ἀποκρύψωμεν τήν ὀδύνην καί τήν ἀγωνίαν μας διά τάς ἐνεργείας αὐτάς. Σεβόμεθα ἀπεριορίστως τόν ἱερόν θεσμόν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τό πρόσωπον τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Δέν εἶναι ὅμως δυνατόν τά αἰσθήματα αὐτά σεβασμοῦ νά ὑπερκαλύψουν τό καθήκον καί τήν ὑποχρέωσιν νά διακηρύξωμεν τήν διαφωνίαν μας πρός τούς συγκεκριμένους χειρισμούς καί νά ἀπευθύνωμεν μετά σεβασμοῦ καί ἀγάπης υἱικῆς ἐκκλησίαν ὅπως τό Φανάριον τροποποιήσῃ τήν ἐπί τοῦ προκειμένου ἐσφαλμένην τακτικήν του πρός ἀποσόβησιν τῶν ἐπικρεμαμένων κινδύνων. Ἄλλωστε ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει τό μόνον πού θά κερδίσῃ εἶναι πικρία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί ἡ διάσπασις τῆς ὁμοψυχίας αὐτοῦ. Δέν νομίζομεν ὅτι τοῦτο εἶναι μεταξύ τῶν στόχων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί δι' αὐτό εὐελπιστοῦμεν ὅτι θά γίνῃ ἀποδεκτή ἡ ἐκκλησις αὕτη, ἡ ὁποία ἀπηγεῖ τό φρόνημα πλείστων ὄσων ἐτέρων κληρικῶν καί λαϊκῶν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς βορείου καί νησιωτικῆς Ἑλλάδος, ἀλλά καί ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας.

Κομοτηνῆ 22 Αὐγούστου 2003

ΟΙ ΣΥΓΚΛΙΝΟΥΣΕΣ ΑΤΡΑΠΟΙ ΤΟΥ «ΝΕΟΥ» Μετανεωτερικότητα καί «Λειτουργική Ἀναγέννησις» τῆς κ. Δάφνης Βαρδισιώτη, φιλολόγου-ἱστορικοῦ

Α' Μέρος

Ἐπικαλούμενη τά πορίσματα τῶν συγχρόνων ἀνθρωπιστικῶν ἐπιστημῶν καί εἰδικά τήν μετανεωτερικότητα¹, ἡ Εἰδική Ἐπιτροπή Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προτείνει τόν διαρκῆ ἐπαναπροσδιορισμό τοῦ συνόλου τοῦ θεολογικοῦ ἐπιστητοῦ «σέ ὅλους τούς τομεῖς τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης, ἀπό τούς καθαρά πρακτι-

κούς, ὡς τούς αὐστηρά θεολογικούς»².

Τό ἐγγεγραμμένο αὐτό συμπεριλαμβάνει τόν διαρκῆ ἐπαναπροσδιορισμό τῆς Θείας Λατρείας, ἀλλά καί τό —μέχρι πρότινος— ἀνήκουστο, καί γιά τούς πολλούς, ἀπολύτως ἀδιανόητο: Τόν διαρκῆ ἐπαναπροσδιορισμό τῆς Θείας Εὐχαριστίας! Μέ ἄλλα λόγια, βασιζόμενη στήν μετανεωτερικότητα, ἡ Ἐπιτροπή παραβλέπει ὅτι, ἡ Ὁρθοδοξία θεμελιώνεται ἐπί τῆς Μίας καί Μόνης Ἀλήθειας, δηλαδή ἐπί τοῦ Χριστοῦ, καί συνεπῶς ὅτι, οἰαδήποτε με-

ταβολή, μετατροπή ή αλλοίωση επιβληθεί στά δόγματα όδηγεί σέ αντίστοιχη μεταβολή, μετατροπή ή αλλοίωση τής Μίας καί Μόνης ᾽Αλήθειας. ᾽Επέμβαση δέ στό δογματικό περιεχόμενο τής Θείας Λατρείας καί ιδιαίτερα τής Θείας Εὐχαριστίας όδηγεί στό ἴδιο αποτέλεσμα. Τέλος, παραβλέπει ότι, ό διαρκής επαναπροσδιορισμός τών ανωτέρω σημαίνει τόν διαρκή επαναπροσδιορισμό τοῦ ᾽Ιδίου τοῦ Χριστοῦ!

Γιά τόν ἴδιο λόγο, ἡ ᾽Επιτροπή παραβλέπει καί τήν θεολογικά —καί ιστορικά— θεμελιωμένη άποψη ότι: ᾽Όσο σεβαστή, «σύγχρονη», «προοδευτική», βαθείά ἢ διεισδυτική καί άν φαίνεται, ἡ επιστημονική σκέψη δέν παύει νά εἶναι προϊόν τοῦ πεπερασμένου, τοῦ όλισθηροῦ τής διανοίας τοῦ ανθρωπού. Καί ότι, ως τέτοια, δέν εἶναι δυνατόν νά υπεισέρχεται, καθ' οἰονδήποτε τρόπο, στόν υπερ-λογικό χῶρο τής Πίστεως τής ᾽Ορθοδόξου ᾽Εκκλησίας· μιās Πίστεως πού στηρίζεται στήν σταθερότητα τής ἐξ ᾽Αποκαλύψεως ᾽Αλήθειας, όπως αὐτή διαμορφώθηκε μετά τήν εἴσοδο στήν ᾽Ιστορία τοῦ Σαρκωθέντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Αὐτή ἡ πεποίθηση υπήρξε ό άκρογωνιαῖος λίθος τής αντιστάσεως τής ᾽Ορθοδόξου ᾽Εκκλησίας κατά τών πάσης φύσεως καί προελεύσεων «καινοτομιών» τοῦ παρελθόντος. ᾽Η ἴδια πεποίθηση εἶναι, σήμερα, ό άκρογωνιαῖος λίθος τής αντιστάσεως τής ᾽Ορθοδόξου ᾽Εκκλησίας κατά τών «δυνάμεων τής νεωτερικότητας»³, δηλαδή, κατά τών εκπροσώπων τοῦ «άθεου διαφωτισμοῦ», πού στρέφονται κατά τοῦ Κλήρου, καί πού «μυκτηρίζουν τή θρησκεία, τίς γιορτές, τίς νηστείες, τίς ακολουθίες, τίς προσευχές». Γιά τόν λόγο αὐτόν, τά «άνι-

ρα σχέδιά» τους καί οἱ «άντικλησιαστικές ιδεολογίες» τους ἐδέχθησαν επανειλημμένως τίς δριμύτατες επικρίσεις τοῦ Μακαριωτάτου ᾽Αρχιεπισκόπου ᾽Αθηνών καί πάσης ᾽Ελλάδος κ. Χριστοδοῦλου⁴. Γιά τόν ἴδιο λόγο, τά μέλη τής ᾽Ιεράς Συνόδου ἐκάλεσαν τούς Χριστιανούς «νά αντισταθοῦν στούς νεοταξίτικους τρόπους επιβολῆς τής ζωῆς χωρίς (...) όντότητα στερεωμένη στήν παράδοση καί στήν ᾽Ιστορία»⁵.

Τό ζήτημα εἶναι κεφαλαιώδους σημασίας, διότι οἱ δημοσιευθεῖσες, από τό πλέον επίσημο δῆμα τής ᾽Εκκλησίας τής ᾽Ελλάδος —δηλαδή από τό περιοδικό ᾽Εκκλησία— εἰσηγήσεις, αποφάσεις, απόψεις (καί παραπομπές) τής ᾽Επιτροπῆς αφήνουν εκπληκτο τόν αναγνώστη, άφοῦ υπερακοντίζουν κατά παρασάγγα τά υπό τοῦ Πρόεδρου της χαρακτηρισθέντα ως «φαντασιοκοπήματα» καί «μεταδιδόμενα φληναφήματα» τών «κατηγόρων» της⁶. Τόσο πολλές καί έντονες εἶναι οἱ αντιδράσεις, ώστε πολλοί διαβλέπουν ότι, τό ποτήρι τής ύπομονῆς έναντι τών πάσης φύσεως ύποχωρήσεων ξεχύλισε, καί ότι, εἰς περίπτωσιν πού ἡ Σεβαστή ᾽Ιερά Σύνοδος τής ᾽Εκκλησίας τής ᾽Ελλάδος άποδεχθεῖ ἔστω καί μέρος τών υπό τής Εἰδικῆς ᾽Επιτροπῆς προτεινομένων, ύφίσταται κίνδυνος προκλήσεως ενός νέου σχίσματος⁷ μέσα στούς κόλπους τής ᾽Ορθοδόξου ᾽Εκκλησίας, πού ανά τούς αἰῶνες ἔχυσε αἷμα γιά τήν όμολογία καί τήν μαρτυρία τής Μίας καί Μόνης ᾽Αλήθειας.

Τό χριστεπώνυμο πλήρωμα ανατρέχει στήν ύπ' άρ. 2742/3.7.2002 ᾽Εγκύκλιο τής ᾽Ι. Συνόδου πρὸς τούς άγιωτάτους Μητροπολίτες τής ᾽Εκκλησίας τής ᾽Ελλάδος, περί τοῦ θέματος τής μυστηριακῆς διακοινωνίας, όπου διαβά-

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Η

᾽Επειδή πολλοί ἐκ τών αγαπητῶν αναγνωστῶν μᾶς ἐρωτοῦν πῶς μποροῦν νά βοηθήσουν καί οικονομικά τήν προσπάθειά μας, τούς πληροφοροῦμε ότι γιά τόν σκοπό αὐτόν ανοίξαμε τούς ἐξῆς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς, όπου καί μποροῦν νά καταθέσουν ό,τι προαιρετικά ἢ άγάπη τους: ᾽Εθνική Τράπεζα: **421/614374-15** καί Alpha Τράπεζα Πίστεως: **815-002101-039454**.

᾽Επίσης, **όσοι θέλουν**, μποροῦν μέσω ΕΛ.ΤΑ. νά μᾶς ἐνισχύσουν οικονομικά μέ τήν ένθετη ταχυπληρωμή, ἡ όποία ἔχει πολύ χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος άπ' ό,τι ἡ συνηθισμένη ταχυπληρωμή.

᾽Υπενθυμίζουμε ότι τό περιοδικό άποστέλλεται δωρεάν. Γίνονται, όμως, μέ εύγνωμοσύνη δεκτές οἱ όποιες προαιρετικές εισφορές, δεδομένου ότι τό περιοδικό δέν ἔχει άλλους πόρους.

ζει: «Καί εἶναι μὲν ἀναντίρρητος καί ὑπό τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως μεμαρτυρημένη καθολικὴ ἀλήθεια, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἑκκλησία, ἀνόθευτον τηρήσασα καί τηροῦσα τὴν ἣν παρέλαβε διδασκαλίαν καί παράδοσιν τῆς Μίας Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἑκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, (...) προσέβλεπε πρὸς τὰς διαφόρους ἑτεροδόξους λεγομένας ἐκκλησίας (...) καί τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, ἀφ' ἧς καινοτομήσασαι ἀπεμακρύνθησαν, (...) οὐδέποτε (...) ἀφήκεν ἀνεπιτήρητον τὴν ἣν ἀνόθευτον παρέλαβε καί διαφυλάσσει ὀρθόδοξον πίστιν καί παράδοσιν ἀπὸ τῶν κατ' αὐτῆς ἐπιβουλῶν. Τούτου ἕνεκεν, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῇ μακροαίῳ ἱστορίᾳ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἑκκλησίας στοιχοῦσα, καί εἰς αὐστηράν παραφυλακὴν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί παραδόσεως Αὐτῆς ἀφορῶσα, πρὸς τὸν σκοπὸν δέ ἵνα μηδενί τῶν πιστῶν ἡμῶν ἀφορμὴν τινα δῶμεν ἐγκοπῆς τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει, ἣν ὡς ἱεράν κληρονομίαν παρὰ τῶν Πατέρων ἡμῶν καί παρακαταθήκην παρελάβομεν...».

Εἰδικώτερα, τὸ ποίμνιο διαβάζει τίς μακροσκελέστατες ὁδηγίες τῆς Ἱεραῆς Συνόδου πρὸς τοὺς Μητροπολίτας ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὥστε νὰ τηρηθεῖ ἡ «δογματικὴ καί κανονικὴ τάξις καί ἀκρίβεια τῆς Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας» καί «ἵνα μὴ ἀλλοιωθῇ ἡ δογματικὴ, κανονικὴ καί ἐκκλησιολογικὴ ἀκρίβεια καί τάξις τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καί τὸ φρόνημα τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ» (σημ. συντ.:οἱ πλάγιοι χαρακτῆρες δικοί μας).

Κατόπιν τούτων, εἶναι φυσικὸ τὸ ποίμνιο νὰ διερωτᾶται, τί εἶναι ἡ μετανεωτερικότητα; Τί ἀντιπροσωπεύει; Καί πῶς εἶναι δυνατόν οἱ ἐπιταγές της νὰ ἔχουν τόσην ἐπιρροή ἐπὶ τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, ὥστε πρὸς χάριν τους, αὐτὴ νὰ δέχεται τὸν διαρκῆ ἐπαναπροσδιορισμὸ τῶν πάντων μέσα στὴν Ἑκκλησία (ἄρα καί τοῦ Ἰδίου τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ἡ Ἑκκλησία εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ;), καί νὰ διακυβεύει ἔτσι τὴν ἐνότητα τῆς Ἑκκλησίας;

Μετανεωτερικότητα καί Διαφωτισμός

Λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς προαναφερθείσης σθεναρᾶς στάσεως τῆς Ἁγείας τῆς Ἑκκλησίας ἐναντι τῆς νεωτερικότητος, ἡ ἀπά-

νηση στό πρῶτο ἐρώτημα, ἴσως γεννήσει στό ποίμνιο περισσότερες ἀπορίες ἀπὸ ὅσες θὰ λύσει, καί τοῦτο διότι ἡ μετανεωτερικότητα εἶναι καί αὐτὴ τέκνο τοῦ Διαφωτισμοῦ. Αὐτοπροδιορίζεται, μάλιστα, ὡς μία ἐκ τῶν δύο προτάσεων «ἀνασυγκροτήσεως τοῦ διαφωτισμοῦ» πού κυριάρχησαν κατὰ τὸν 20ό αἰῶνα⁸, καί ἔλκει τὴν καταγωγὴ της ἀπὸ τὸν Nietzsche, τὸν Wittgenstein καί τὸν Heidegger, ἐνῶ βασικοὶ τῆς ἐκπρόσωποι εἶναι οἱ Γάλλοι φιλόσοφοι Michel Foucault καί Jean Francois Lyotard.

Ἐν πιστέψουμε τὸν Richard Rorty (1931-) —πού, μετὰ τὸν θάνατο, τὸ 1973, τοῦ φιλοσόφου καί κλασικιστῆ Λίο Στράους⁹— θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος ζῶν Ἀμερικανὸς στοχαστής, ἡ μετανεωτερικότητα δὲν συνιστᾷ θεωρητικὴ φιλοσοφικὴ σκέψη. Ἀντιθέτως, ἀπορρίπτει ἐνεργά τὸ σύνολο τῆς δυτικῆς σκέψης καί φιλοσοφίας, ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοελληνικοὺς χρόνους μέχρι σήμερα, διότι τίς θεωρεῖ «αὐταπάτη»¹⁰: Συγκεκριμένα, ἡ μετανεωτερικότητα ἀπορρίπτει ἐνεργά τόσο τὸν «καθαρό λόγο» τοῦ Διαφωτισμοῦ, ὅσο καί τὴν Ἀριστοτέλεια Λογικὴ, καθὼς καί κάθε «ἀφηρημένη» ἔννοια πού αὐτὴ ἐγέννησε, ὅπως π.χ. τὴν ἐλευθερία, τὴν δημοκρατία κ.ο.κ.¹¹. Ἀκόμα ἐντονώτερα ἀπορρίπτει τὸν Χριστιανισμό καί τὴν ὑπερλογικότητά Του. Πιὸ συγκεκριμένα: Ἐκμεταλλεῖται τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου, ἡ μετανεωτερικότητα ἐρχεται νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν διαβρωτικὴν ἐπίδραση τοῦ Διαφωτισμοῦ, σέ ὅ,τι ἀφορᾷ σέ αὐτὰ καθεαυτὰ τὰ θεμέλια τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Διότι, ἀρχικῶς, ὁ Διαφωτισμὸς ἀπεγύμνωσε τὴν δυτικὴν σκέψη ἀπὸ τὴν ὑπερλογικότητα καί ἀπὸ τὴν δεβαιότητα περὶ τῆς ὑπάρξεως μᾶς ὑπερβατικῆς Μίας καί Μόνης Ἀλήθειας. Στὴν συνέχεια, ἡ μετανεωτερικότητα ἀνέλαβε νὰ ἀπογυμνώσῃ τὸν δυτικὸ ἀνθρώπο ἀπὸ τὴν δεβαιότητά του γιὰ τὴν ἐγκυρότητα τῆς Λογικῆς: καθὼς καί ἀπὸ τὴν δεβαιότητα ὅτι, ἡ ἀλήθεια ἐντὸς τῆς κτιστότητος μπορεῖ νὰ ἐξευρεθεῖ διὰ τῆς «ἀφηρημένης» σκέψεως —φιλοσοφικῆς καί ἐπιστημονικῆς. Συγχρόνως, ἐκμεταλλεῖται τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου, «ἀποδομεῖ» ἐνεργά τὸ δυτικὸ πνεῦμα, δηλαδή, τὸ ἀποσυντονίζει καί τὸ ἀπορρυθμίζει, ἀφοῦ τὸ ὁδηγεῖ, προγραμματισμένα καί συστηματικά, πρὸς τὸν ἀνορθολογισμό, τὸν σχε-

τικισμό καί τόν μυστικισμό¹².

Συνδυάζοντας τά άνωτέρω μέ έντονο νεοπραγματισμό, ή μετανεωτερικότητα —μέ τήν συμβολή τοῦ Ρ. Ρόρτυ— ένσωμάτωσε στήν «άποδομητική» —γιά τά θεμέλια τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ— δράση της, τίς «περί μεταβάσεως τῆς φιλοσοφίας ἀπό τήν συνείδηση στήν ἐπικοινωνία» θεωρίες καί μελέτες, τίς ὁποῖες μετέπλασε σέ ἐφαρμοσμένες πρακτικές «ἐπικοινωνιακές» μεθόδους χειρισμοῦ τῆς συνειδήσεως. Τοῦτο εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα ὅτι, τώρα πλέον, ή μετανεωτερικότητα «μας ἐπιτρέπει ἔτσι νά ἀποστασιοποιηθοῦμε ἀπό τήν παράδοση»¹³.

Τό «Όραμα» τῆς Μετανεωτερικότητας

Τέλος καί τό σημαντικώτερο, ή μετανεωτερικότητα συνομολογεῖ, διά στόματος Ρόρτυ, τήν νεοπραγματιστική φιλελεύθερη πολιτική της συγκρότηση¹⁴. Ἀποτελώντας, συγχρόνως καί «ἐργαλεῖο πραγματοποίησης» τῆς πολιτικῆς αὐτῆς, ή μετανεωτερικότητα προετοιμάζει τίς δυτικές κοινωνίες γιά τό «ὄραμα» ἑνός ριζικά ΝΕΟΥ κόσμου· «ὄραμα», πού ὁ Ρίτσαρντ Ρόρτυ ἀποκαλεῖ «φιλελεύθερη οὐτοπία»¹⁵. Αὐτό τό «ὄραμα» τῆς μετανεωτερικότητας προσδιορίζεται, διά στόματος Ρ. Ρόρτυ, ὡς «ἕνα ρηξικέλευθο πρόγραμμα ἐφαρμογῆς τοῦ δυτικοῦ διαφωτισμοῦ στίς σύγχρονες συνθήκες τοῦ φιλελεύθερου πολιτισμοῦ»¹⁶, γιά τό σύνολο τοῦ πλανῆτη.

Γενικῶς, ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ Ρόρτυ, συναγεται ὅτι: Ἡ μετανεωτερικότητα ἐπετέλεσε τήν «ριζική τομή στήν ἐξέλιξη τῆς φιλοσοφικῆς θεωρίας», καί ἐπηρέασε τό σύνολο τῶν ἐπιστημῶν τοῦ ἀνθρώπου (τῆς Θεολογίας συμπεριλαμβανομένης) ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰῶνα ἕως σήμερα—, βασιζόμενη συνειδητά στήν χειραγώγηση τοῦ «ὀλισθηροῦ τῆς διανοίας» τοῦ ἀνθρώπου, τό ὁποῖον καί ἐκμεταλλεύθηκε: Γενεές ἐπιστημόνων καί θεολόγων ζυμώθηκαν, ἐν ἀγνοίᾳ τους, μέ τό «νέο» αὐτό «παράδειγμα», τό ὁποῖο διαμόρφωσε τήν σκέψη τους, δόμησε τήν προσωπικότητά τους, παγίωσε τίς πεποιθήσεις τους, τούς κατέστησε ὑποστηρικτές του καί, στήν συνέχεια, διαμορφωτές τῆς ἀπτῆς πραγματικότητας, καί καθοδηγητές τῆς ἀνυποψίαστης κοινῆς γνώμης.

Τίς ὑποψίες ὅτι, ή μετανεωτερικότητα — καί ή ἰσοπεδωτική, συγκρητιστική, ὁμογενο-

ποιητική της δυναμική— ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά ἀπειράριθμα ἐργαλεῖα πραγματοποιήσεως τῶν γεωπολιτικῶν σχεδιασμῶν τῆς ἀποκαλούμενης “παγκοσμιοποίησης” (ή Νέας Τάξεως Πραγμάτων), ἐπιβεβαιώνει, ἐμμέσως πλήν σαφῶς, ὁ ἴδιος ὁ Ρ. Ρόρτυ. Αὐτοπροσδιοριζόμενος εὐθαρσῶς ὡς ὀλιστής¹⁷, ὁ Ρόρτυ περιγράφει τό «ὄραμα» τῆς «φιλελεύθερης οὐτοπίας» τῆς μετανεωτερικότητας, ὡς «μιά μετανεωτερική μορφή κοινωνικῆς ζωῆς, στήν ὁποία ή κοινωνία ὡς ὅλο, ἐπιβεβαιώνεται δίχως νά ἐνδιαφέρεται γιά τήν αὐτοθεμελίωσή της». Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Ρόρτυ συνομολογεῖ ὅτι, ή μετανεωτερικότητα προετοιμάζει μιά νέα, μή-δυτική, ἀ-κρατική, παγκόσμια κοινωνία, δηλαδή, ἕναν ριζικά νέο παγκόσμιο «πολιτισμό», στόν ὁποῖον θά ἀπουσιάζουν παντελῶς οἱ κοινῶς ἀποδεκτές ἀρχές, τά σταθερά θεμέλια καί οἱ θεσμοί. Μιά τέτοια «μετανεωτερική μορφή κοινωνικῆς ζωῆς» θά γεννᾷ ἀφ’ ἑαυτῆς τήν ἀνάγκη διαρκοῦς ἐπαναπροσδιορισμοῦ τῶν πάντων, καί, συνεπῶς, καί τήν ἀνάγκη διαρκοῦς ἐπαναπροσδιορισμοῦ τοῦ «συνόλου τοῦ θεολογικοῦ ἐπιστητοῦ» τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοῦ Ἰδίου τοῦ Χριστοῦ συμπεριλαμβανομένου.

Πράγματι, μέ τήν πλήρη ἐξαφάνιση τοῦ δυτικοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι καί τοῦ συνειδέσθαι (τοῦ Χριστιανισμοῦ προεξάρχοντος), καί μέ τήν ἐπιβολή τοῦ σχετικισμοῦ καί τοῦ ἀνορθολογισμοῦ, ή μετανεωτερικότητα θά ἐξαλείψει τό σύνολο τῶν δυτικῶν θεσμῶν· θεσμῶν πού διασφάλισαν, δικαίικα καί πραγματικά, μέ σταθερότητα καί σέ διάρκεια χρόνου, τήν ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου. Ὅμως, ὅπως πολύ ὀρθά ἐπεσήμανε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ὅσοι εὐελπιστοῦν στήν ἐξαφάνιση τῶν δυτικογενῶν θεσμῶν, ἀπεργάζονται τήν «νέα βαρβαρότητα», ἀφοῦ «ὄνειρεῦνται μιά ἐξουσία χωρίς δίκαιο, ἕνα δίκαιο χωρίς ἀρχές, καί ἀρχές χωρίς ἠθική»¹⁸. Ἀπεργάζονται, δηλαδή, ἕναν νέο «πολιτισμό», ὅπου θά κυριαρχεῖ ή διαρκῆς ρευστότητα, τό χάος τῆς αὐθαιρεσίας καί ή ἀδεβαιότητα. Μιά τέτοια «μετανεωτερική μορφή κοινωνικῆς ζωῆς» θά γεννᾷ ἀφ’ ἑαυτῆς τήν ἀνάγκη διαρκοῦς ἐπαναπροσδιορισμοῦ τῶν πάντων, καί, συνεπῶς, καί τήν ἀνάγκη «διαρκοῦς ἐπαναπροσδιορισμοῦ» τοῦ «συνόλου τοῦ θεολογικοῦ ἐπιστητοῦ» τῆς

᾽Ορθοδόξου Ἐκκλησίας¹⁹.

Τό γεγονός δέ ὅτι, ἡ μετανεωτερικότητα ἐπιτάσσει τόν «διαρκῆ ἐπαναπροσδιορισμό» ἀκόμη καί τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὁδηγεῖ στό ἀσφαλές συμπέρασμα ὅτι: ἐφαρμόζοντας τίς ἀναρχες ἀρχές τῆς στὸν χῶρο τῆς ᾽Ορθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ μετανεωτερικότητα ὀνειρεύεται μιά Ἐκκλησία χωρὶς θεολογία, μιά θεολογία χωρὶς Θεό, καί Θεό χωρὶς Πρόσωπο. Μήπως, ὅμως, ἡ «νέα βαρβαρότητα» ὀνειρεύεται καί ἓνα ποιμνιο «χωρὶς ὄντοτητα στερεωμένη στήν παράδοση καί στήν Ἱστορία»²⁰, δηλαδή, ἓνα ποιμνιο χωρὶς δούληση;

Παραπομπές

1. Βασιλειάδης Πέτρος, καθηγητής Πανεπιστημίου, Μετανεωτερικότητα καί Ἐκκλησία. Ἡ Πρόκληση τῆς ᾽Ορθοδοξίας, ἐκδ. Ἀκριτάς, Ἀθήνα 2002
2. Βασιλειάδης Πέτρος, καθηγητής Πανεπιστημίου, Τό Θεολογικό Ὑπόβαθρο τῆς Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως, ὑπέριτλος: Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Εἰδική Ἐπιτροπή Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως, Περ. Ἐκκλησία, Στήλη: Συνοδικά Ἀνάλεκτα, τ. Ἰουνίου 2003, σ. 413-8
3. Λόγος τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν ἄμβωνα τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν, τήν 13.1.03
4. Μηνაῖο Περιοδικό *Τόλμη*, τ. Φεβρουαρίου 2001
5. Ἐγκύκλιος τῆς Ἱεραῆ Συνόδου ἀναγνωσθεῖσα στούς ἱερούς Ναούς τήν 25η Μαρτίου 2001
6. Ὁ Καισαριανῆς Δανιήλ ἀπαντᾷ εἰς τόν π. Θεόδωρον Ζήση, διά τό ἄρθρον του «Νεοβαρλααμισμός ἢ λειτουργική ἀναγέννησις», ὑπέριτλος: Διάλογος διά θέματα λατρείας», μέρος 3ον, ἐδδ. ἐφημ. ᾽Ορθόδοξος Τύπος φ. 1500, 11.4.2003, σ. 4
7. Σωτήρχος Π.Μ., Κίνδυνος διά Νέον Σχίσμα:, ὑπέριτλος: Ἐς προσέξι πολύ ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας, ὑπότιτλος: Πληθαίνουν αἱ ἐπιθέσεις, ἀλλά καί ἡ ἀδράνεια, πού δέν τήν δέχεται ὁ πιστός λαός.- Ὡρα νά φωνάξωμεν «ὄχι» εἰς τούς ἀντιχρίστους. *Ο.Τ.*, φ. 1514, 25.7.2003, σ. 1
8. Ἡ ἄλλη πρόταση, ἦταν τό ἐγγείρημα «τῆς μετάβασις τῆς φιλοσοφίας ἀπό τή συνείδηση στήν ἐπικοινωνία», ἐκπρόσωποι τῆς ὁποίας ἦσαν οἱ Karl-Otto Apel καί Juergen Habermas
9. Χαρακτηριζόμενος καί ὡς «σκοτεινός φιλόσοφος καί κλασικιστής», ὁ Λ. Στράους —ἐδραῖος ἐμγκρές ἀπό τήν ναζιστική Γερμανία, πού, μετά τό πανεπιστήμιο τοῦ Κεϊμπριτζ, κατέληξε στό πανεπιστήμιο τοῦ Σικάγου— εἶχε πεισθεῖ ἀπό τήν «ἐμπειρία του ἀπό τό Ὀλοκαύτωμα», ὅτι «γιά νά γίνει ὁ κόσμος ἀσφαλῆς γιά τίς δυτικές δημοκρατίες πρέπει νά γίνει δημοκρατική ὁλόκληρη ἡ ὑφήλιος, κάθε χώρα ξεχωριστά, ὅπως καί ἡ κοινωνία τῶν ἐθνῶν». Ὁ Λ. Στράους ἐπηρεάσε μιά ὁλόκληρη γενεά ἀκαδημαϊκῶν καί πολιτικῶν τῆς Δεξιᾶς καί τῆς Ἀριστερᾶς. Βλ. Ὁ γκουροῦ τῶν «γερακιῶν» τοῦ Πενταγώνου. Ὑπέριτλος, Λίο Στράους: Ὁ ἐδραῖος φιλόσοφος πού ὑπῆρξε ὁ ἐμπνευστής ἐκείνων πού σήμερα καθορίζουν τήν ἀμερικανική ἐξωτερική πολιτική, τῆς Sarah Baxter, Οὐάσιγκτον, Μάϊος, ἐφημ. *Τό Βῆμα*, 18.5.2003, σ. Α3676/Διεθνή
10. Γεωργίου Θεόδωρος, Ὁ «Μετα-φιλοσοφικός» πολιτισμός τοῦ Ρόρτι, ὑπέριτλος: Ὁ μεγαλύτερος ζῶν Ἀμερικανός στοχαστής ὑποστηρίζει πῶς ἡ φιλοσοφία σήμερα δέν εἶναι γνωσιοθεωρητική, οὔτε διεκδικεῖ τά σκῆπτρα τῆς ἀλήθειας, ἐφημ. *Ἡ Καθημερινή*, 4.6.1995, σ. 41
11. Ὁ Ἐ. Μορέν διατείνεται ὅτι πρέπει νά φθάσουμε στόν «ἐννοιολογικό φόνου» τῶν ἰδεῶν. Κατ' αὐτόν, κάθε σύστημα ἰδεῶν πού γίνεται ἰδεολογία συνιστᾷ «παραισθητική ὑστερία». Ἐπίσης, προτείνει καί τήν ἐξάλειψη αὐτῶν καθεαυτῶν τῶν λέξεων πού τίς ἀποδίδουν. Βλ. Ἀφήνοντας τόν Εἰκοστό Αἰῶνα, μτφρ. Ἀ. Φιλιππάτος, πρόλογος στήν Ἀ' ἐλληνική ἐκδοση: Σπήλιος Παπασηλιόπουλος, ἐκδ. Ροές Γ' ἐκδ., σ. 128 κ. ἐπ. καί σ. 113, καί σ. 74-76, ἀντιστ. Ὁ Ἐ. Μ. εἶναι Διευθυντής Ἐρευνῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Κέντρου Ἐπιστημονικῆς Ἐρευνας, καί τοῦ Κέντρου Διεπιστημονικῆς Ἐρευνας στήν Σχολή Ἀνωτέρων Σπουδῶν τῶν Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων
12. Κατά τόν Ἐ. Μορέν, «Πρέπει νά ξανατοποθετηθοῦμε μέσα στήν προϊστορία τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος», νά φθάσουμε στήν «μετα-ἀλήθεια τῆς σχετικότητας», καί νά προκαλέσουμε τό «ἐπαν-ἀνοιγμα τοῦ μυστηρίου τοῦ κόσμου». Ἀφήνοντας τόν Εἰκοστό Αἰῶνα, σ. 168, 199 καί

Ἡ «Παρακαταθήκη» στό Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στόν Διαδικτυακό Τόπο

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ

στή διεύθυνση

www.orthodoxnet.gr

- 277 κ.ᾶ.
13. Rorty Richard, 'Η Φιλοσοφία και ὁ Καθρέφτης τῆς Φύσης (1980), μτφρ. Πάρις Μπουρλάκης-Γιῶργος Φουρτούνης, ἐκδ. ΚΡΙΤΙΚΗ ΑΕ, 2001, σ. 27
 14. Rorty Richard, Τυχειότητα, Εἰρωνία και Ἄλληλεγγύη (1989), μτφρ. Κώστας Κουρεμένος, ἐκδ. Ἄλεξάνδρεια, Ἀπρίλιος 2002
 15. Rorty Richard, Τυχειότητα, Εἰρωνία και Ἄλληλεγγύη, Εἰσαγωγή
 16. Γεωργίου Θεόδωρος, Ὁ «Μετα-φιλοσοφικός» πολιτισμός τοῦ Ρόρτι
 17. Rorty Richard, Ἡ Φιλοσοφία και ὁ Καθρέφτης τῆς Φύσης, σ. 245
 18. Βλ. Χαιρετισμό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστο-

δούλου κατά τήν ἐναρξη τῶν ἐργασιῶν τοῦ διεθνoῦς συνεδρίου μέ θέμα «Πολιτισμοί και Δημοσιο Δίκαιο», πού διοργάνωσε τό Εὐρωπαϊκό Κέντρο Δημοσίου Δικαίου ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ στά μέσα Ἀπριλίου τοῦ 2003

19. Τοῦτο δέν σημαίνει ὅτι, σέ πρώτη φάση, ἡ μετανεωτερικότητα δέν θά συμβιδασθεῖ μέ τόν μερικό ἐπαναπροσδιορισμό (προεπιλεγμένου) μέρους τοῦ θεολογικοῦ ἐπιστητοῦ. Ἴσως, μάλιστα, αὐτός νά εἶναι —πρός τό παρόν τουλάχιστον— και ὁ πραγματικός σκοπός τῆς
20. Ἐγκύκλιος τῆς Ἱ.Σ. ἀναγνωσθεῖσα στούς ἱερούς Ναοῦς τήν 25η Μαρτίου 2001

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Τό Εὐρωκοινοβούλιο ζητεῖ και πάλι κατάργηση τοῦ ἀδάτου τοῦ Ἀγίου Ὁρους

Ὅπως διαβάζουμε σέ ἀνταπόκριση ἀπό τίς Βρυξέλλες τοῦ Μακεδονικοῦ Πρακτορείου Εἰδήσεων μέ ἡμερομηνία 4.9.2003: «Ἡ ὀλομέλεια τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου ὑπερψήφισε σήμερα πρόταση-ἐκθεση τοῦ Γάλλου εὐρωβουλευτοῦ Φοντέ Σιλιά, πού ἀφορᾶ στήν κατάσταση τῶν Θεμελιωδῶν Διακαιωμάτων στήν Ε.Ε. τό 2002, ἡ ὁποία περιλαμβάνει μεταξύ ἄλλων και εἰδική ἀναφορά στό καθεστῶς πού ἰσχύει στό Ἀγιον Ὁρος.

Μέ τήν ὑπερψήφιση τῆς ἐκθεσης Σιλιά, οἱ εὐρωβουλευτές ζήτησαν, οὐσιαστικά ἀπό τήν ἑλληνική κυβέρνηση νά προχωρήσει στήν ἄρση τῆς ἀπαγόρευσης εἰσόδου τῶν γυναικῶν στόν Ἀγιον Ὁρος (κατάργηση τοῦ ἀδάτου) και νά καταργήσει τίς ποινικές διατάξεις πού περιλαμβάνονται στό ἄρθρο 43β τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος 2623/1953/A-268, οἱ ὁποῖες προβλέπουν ποινή φυλάκισης 2-12 μηνῶν γιά τίς γυναῖκες πού παραβαίνουν τό ἄδατο.

...

Σχετικά μέ τά θέματα τῆς θρησκείας, ζητεῖται ἡ κατάργηση τῆς νομοθεσίας πού ποινικοποιεῖ τόν προσηλυτισμό, καθώς και νά

ἐπιτραπεῖ στούς μουσουλμάνους νά κτίζουν τεμένη.

Σχετικά μέ τή στρατιωτική θητεία, ζητεῖται ἡ τροποποίηση τῆς ἑλληνικῆς νομοθεσίας πού ἀφορᾶ στήν διάρκεια τῆς ἐναλλακτικῆς, μή στρατιωτικῆς θητείας. Ἐπίσης, ζητεῖται ἀπό τήν Ἑλλάδα νά ὑπογράψει τόν εὐρωπαϊκό χάρτη γιά τίς περιφερειακές και μειονοτικές γλώσσες και νά ἐφαρμόσει μιά πιό ἐνεργητική πολιτική γιά τήν ἐξάλειψη τῶν ρατσιστικῶν συμπεριφορῶν.

Ἀπό τή χώρα μας ζητεῖται ἀκόμη νά κυρώσει τή σύμβαση-πλαίσιο τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης σχετικά μέ τήν προστασία τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων και νά τροποποιήσει τή νομοθεσία τῆς πού προβλέπει διαφορετική ἡλικία συγκατάθεσης γιά σεξουαλικές σχέσεις ἀνάλογα μέ τό σεξουαλικό προσανατολισμό, καθώς οἱ διατάξεις αὐτές εἰσάγουν διακρίσεις.

...».

Τήν ἐκθεση κατεψήφισαν οἱ Ἕλληνες εὐρωβουλευτές μέ ἐξαιρεση τήν γνωστή κ. Καραμάνου τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. πού «ἐξέφρασε τή βαθειά ἱκανοποίησή τῆς ἀπό τίς ἐπισημάνσεις τῆς ἐκθεσης». Ἐκτός ἀπό τόν εὐρωβουλευτή τῆς «Νέας Δημοκρατίας» κ. Ἀντόνιο Τρακατέλλη, ὁ ὁποῖος ἐχαράκτηρισε «ἀπαρά-

δεκτες και έξοργιστικές για την Ελλάδα αλλά και άλλες χώρες της Ε.Ε. πολλές από τις διαπιστώσεις και προτάσεις της έκθεσως Σιλά», ιδιαίτερα δηκτικός ήταν και ο ευρωδουλευτής του «Συνασπισμού» Άλέκος Άλαβάνος, ο οποίος έχαρακτήρισε «μονόπλευρο, υποκριτικό και άνειλικρινές» τό Ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ειδικότερα ο κ. Άλαβάνος αναφέρει πώς οί Ευρωπαίοι συνάδελφοί του «έξαντλούν τό ενδιαφέρον τους για την ισότητα των δύο φύλων σέ σχέση μέ τά θρησκευτικά θέματα στό άδατο του Άγιου Όρους», ενω «τήν ίδια ώρα σιωπούν για τό γεγονός οτι ή Ευρωπαϊκή Ένωση έχει σχέση μέ κράτος όπως τό Βατικανό, όπου ο αρχηγός του αποκλείεται νά είναι γυναίκα, στό σώμα πού τόν εκλέγει αποκλείεται νά ψηφίσει γυναίκα και στά κρατικά του όργανα αποκλείεται νά συμμετέχει γυναίκα». «Ίδια μέτρα και ίδια σταθά για όλους —όρθοδόξους, καθολικούς, έβραίους και μουσουλμάνους. Άν αγωνίζονται για την κατάργηση του άδάτου, ως αγωνισθούν και για την εκλογή πάπισσας», καταλήγει ο κ. Άλαβάνος. (Έφημ. *Ναυτεμπορική* 6.9.2003).

Σχόλιο «Π»

Και ναι μέν, όπως έδηλώθη και από τόν κ. Τρακατέλλη, «τό εν λόγω κείμενο δέν έχει καμμία ισχύ και τό άδατο εξακολουθει νά ισχύει βάσει του Έλληνικού Συντάγματος και της Συνθήκης του Άμστερνταμ», όμως έντύπωση προκαλεί ή έμμονή του Ευρωκοινοβουλίου στό θέμα αυτό. Έπενθυμίζουμε οτι πέρσι είχαμε παρόμοιο Ψήφισμα, μέ πρωτοβουλία μάλιστα της κ. Καραμάνου. Συνεπώς δέν πρέπει νά έφησυχάζουμε.

Σέ όσους θέλουν νά έμβαθύνουν στή νομική πλευρά του θέματος συνιστοϋμε νά διαβάσουν την πλήρως τεκμηριωμένη Έγκύκλιο υπ' αριθ. 657 της 10.2.2003 του (πρώην) Εισαγγελέως του Άρείου Πάγου κ. Έυαγγέλου Κρουσταλάκη, ή οποία απευθύνεται στον Εισαγγελέα Έφετών Θεσσαλονίκης και στην Εισαγγελέα Πρωτοδικών Χαλκιδικής και δημοσιεύεται στό περιοδικό *Έλληνική Δικαιοσύνη*, 2003, τόμ. 44ος, Μάρτιος-Άπρίλιος, τεϋχος 2ο. Ο κ. Κρουσταλάκης μέ την Έγκυκλιό του αυτή κατοχυρώνει πλήρως τό άδα-

τον του Άγιου Όρους μέ έπιχειρήματα νομικά.

Για την πνευματική πλευρά του άδάτου, δημοσιεύουμε στή σελίδα 2 άρθρο του σεδαστοϋ Καθηγουμένου της Έρεās Μονής Όσίου Γρηγορίου Άγιου Όρους Άρχιμανδρίτου π. Γεωργίου (Καψάνη).

Μέ την ευκαιρία αυτή νά ποϋμε και τό έξιης: Καθώς τό θέμα του άδάτου επανέρχεται —ως μή ωφελεν— από πλευράς Ευρωπαϊκής Ένώσεως, θά μπορούσε ίσως τό σεπτό Οικουμενικό Πατριαρχείο νά αξιοποιήσει τά έρείσματα πού διαθέτει σέ ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο, για νά κατοχυρώσει πλήρως τό άδατο, αφού μάλιστα τό Άγιον Όρος υπάγεται άμέσως στό Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Δύο χρόνια μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001

Για τό ποιοί έπωφελοϋνται από τό κτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου στους διδύμους πύργους της Ν. Υόρκης μπορεί εύκολα ο καθένας νά δγάλει τά συμπεράσματά του, διαβάζοντας τό παρακάτω κείμενο: ένα από τά πολλά παρόμοια πού τά τελευταία χρόνια μιλούν για την κοινωνία του Big Brother, πού έτοιμάζουν οί ισχυροί του κόσμου τούτου. Ο τίτλος του είναι: «Η κυβερνητική παρακολούθηση» και λέγει τά έξιης:

«Άμερικανικές εταιρείες, όπως ή Acxiom και ή ChoicePoint έχουν ήδη υπογράψει άκριβά συμβόλαια —ή τελευταία και μέ τό άμερικανικό ύπουργείο Δικαιοσύνης— για τή συγκέντρωση ευαίσθητων και μή ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων πολιτών. Έπάρχουν δέβαια και οί κυβερνητικές βάσεις προσωπικών δεδομένων στό FBI, στά ύπουργεία Οικονομικών, Παιδείας, Έγείας και Άνθρωπίνων Έπηρεσιών, άκόμη και στίς πολιτικές υπηρεσίες άρμόδιες για τίς μεταφορές. Πιο επίμαχα, ώστόσο θεωροϋνται όρισμένα άμφιλεγόμενα κυβερνητικά προγράμματα όπως τό «Σαρκοφάγο ζωο» («Carnivore») του FBI, πού άφορά την παρακολούθηση της κίνησης του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου «ύπόπτων». Διαδικασία πού παράλληλα έπιτρέπει την έπόπτευση της «κίνησης» σέ όλόκληρο τόν διακομιστή (provider), μέ τόν όποιο είναι συμβεβλημένος ο υπό παρακολούθηση χρήστης.

Στήν ἴδια κατηγορία συγκαταλέγεται καί τό περιώνυμο Echelon, πού λειτουργεῖ σέ συνεργασία τῶν ΗΠΑ, τῆς Βρετανίας, τοῦ Καναδά, τῆς Αὐστραλίας καί τῆς Νέας Ζηλανδίας, «αἰχμαλωτίζει» τά e-mail, τίς τηλεφωνικές συνδιαλέξεις καί ἄλλες ἠλεκτρονικοῦ τύπου ἐπικοινωνίες ἀπό ὄλα σχεδόν τά γεωγραφικά μήκη καί τά πλάτη τῆς γῆς.

«Κορωνίδα» ὄλων πάντως θεωρεῖται τό Total Information Awareness (Πλήρης Γνώση Πληροφοριῶν – ΤΙΑ) τοῦ ἀμερικανικοῦ Πενταγώνου. Μέ ἐπικεφαλῆς τόν «πρωταγωνιστή» τοῦ σκανδάλου Ἰράν-Κόντρας, Τζόν Ποϊντέξτερ, τό ΤΙΑ στοχεύει στή συνεχή παρακολούθηση, συγκέντρωση καί ἀνάλυση ὄλων τῶν εὐαίσθητων πληροφοριῶν τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν σέ ἓνα σουπερ κομπιούτερ, προκειμένου —ὅπως ἐπισήμως λέγεται— νά διαχωριστεῖ... ἡ ἦρα ἀπό τό σιτάρι.

Δύο παραπλήσια προγράμματα θρῖσκονται, παράλληλα, σέ ἐφαρμογή στίς ΗΠΑ. Τό ἓνα εἶναι τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, ὑπό τόν

τίτλο «Human Identification at a Distance», πού ἐπιτρέπει τόν ἐντοπισμό καί τήν παρακολούθηση ἀνθρώπων ἀπό ἀπόσταση. Τό ἄλλο γνωστό ὡς CAPS II, χρησιμοποιεῖται ἀπό τίς ἀεροπορικές ἐταιρεῖες καί κάνει λεπτομερή ἔλεγχο στούς ὑποψηφίους ταξιδιωτές. (Ἐφημ. Ὁ κόσμος τοῦ Ἐπενδυτῆ 26-27.7.2003).

Ὅπως διαβάζουμε, ἐπίσης, στήν ἐφημ. *Le Monde Diplomatique* (ἐλλ. ἐκδοση, 10.8.2003): Τό σχέδιο «Total Information Awareness» στοχεύει στή συγκέντρωση περίπου 40 σελίδων πληροφοριῶν γιά καθέναν ἀπό τά ἕξι δισ. κατοίκους τοῦ πλανήτη, τά ὁποῖα θά ἐπεξεργαστοῦν ἀπό ἓναν ὑπερυπολογιστή. Ἀναλύοντας ὄλες τίς διαθέσιμες πληροφορίες —πληρωμές μέ πιστωτική κάρτα, συνδρομές στόν τύπο, τραπεζικές κινήσεις, τηλεφωνικές κλήσεις, ἐπισκέψεις ἰστοσελίδων, ἠλεκτρονικό ταχυδρομεῖο, ἀστυνομικοί φάκελοι, ἀσφαλιστήρια, ἰατρικές πληροφορίες, κοινωνική ἀσφάλιση— τό Πεντάγωνο θέλει νά ἐξασφαλίσει τήν πλήρη ἰχνηλασιμότητα τοῦ κάθε

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἐκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
 γιά τήν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
 Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τόν νόμο: Ἡρακλῆς Λαμπρόπουλος
 Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης
 Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: ΤυρOffset Β. Κουκουλῆς καί Σία Ο.Ε.
 Τηλ.: 2310/68.90.70 Ἐκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομές προαιρετικές
 Ἐπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
 Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους καί ἀκολουθοῦν τήν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, ὑπό τόν ὄρον ὅτι θά ἀναφέρεται ρητῶς ἡ πηγή προελεύσεως